

- 1 Instanța a reținut ca fiind pe deplin dovedit faptul că inculpata A, de profesie avocat, în cursul anului 2014, pretextând efectuarea unor plăți ca taxe de timbru în cadrul unei proceduri de executare silită, procedură care nu se demarase, întrucât nu promovase o acțiune în instanță, așa cum se obligase față de societatea B. S.R.L., a solicitat și obținut de la reprezentantul legal al acestei societăți, în mai multe tranșe, suma totală de 13. 307 lei, compusă din 7605 lei taxă de timbru, 5702 lei taxă de timbru, sume achitate de către respectiva societate.
- În concret, inculpata a prezentat în copie numitului C., cetățean italian și administrator al societății B S.R.L., două chitanțe de depunere numerar din 21 martie 2014 și 30 martie 2014 pentru plata taxelor de timbru, la Sucursala D. a E., înscrisuri falsificate în prealabil de inculpată, urmărind să convingă pe clientul său că operațiunile de depunere în numerar pentru sumele de 7605 lei și 5702 lei chiar au avut loc la datele de 21 martie 2014 și 30 martie 2014 și au fost efectuate la E., instituție bancară cu capital integral de stat, administrată prin intermediul Ministerului Finanțelor Publice conform O.U.G. nr. 42/2005 și Legii nr. 66/19996.
- Inculpata a recunoscut că, în ceea ce privește modul de falsificare, a decupat forma ștampilei de pe o copie a unei alte chitanțe și apoi a făcut o copie xerox. La rubrica "Verificat ofițer de cont" a executat o semnătură peste impresiunea ștampilei. Aceste înscrisuri au fost falsificate în biroul inculpatei, în zilele menționate în cuprinsul acestora, cu ajutorul unui fotocopiator.
- Prin adresa nr. TN/B/29.05.01.2015, E. - Sucursala D. a comunicat către societatea B. S.R.L. că, în urma verificărilor în evidențele bancare, a rezultat că achitarea taxei judiciare de timbru la data de 21 martie 2014 în suma de 7605 lei în numele societății B. S.R.L., depunător avocat A., nu figurează în evidențele E. - Sucursala D., iar achitarea taxei judiciare de timbru, la data de 30 martie 2014, în suma de 5702 lei, în numele societății B. S.R.L., depunător avocat A., nu figurează în evidențele E. - Sucursala D. În cuprinsul aceleiași adrese s-a mai arătat că semnăturile din spațiul rezervat băncii la rubrica "Verificat ofițer cont" din cererea de depunere nu aparțin angajaților băncii, iar ștampila nu a fost aplicată de angajații băncii, în condițiile în care s-a constatat că operațiunile nu au fost efectuate. Raportându-ne doar la infracțiunile prevăzute în Titlul VI din Partea specială a Codului penal, faptele săvârșite de către inculpata A realizează elementele de tipicitate a:
- A. unei infracțiuni simple de fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 320 alin. (1) și (3) C. pen. și unei infracțiuni de uz de fals prev. de art. 323 C. pen.;
 - B. două infracțiuni de fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 320 alin. (1) și (3) C. pen. și unei infracțiuni de uz de fals prev. de art. 323 C. pen.;
 - C. unei infracțiuni de fals material în înscrisuri oficiale în formă continuată (două acte materiale), prev. de art. 320 alin. (1) și (3) C. pen. rap. la art. 35 alin. (1) C. pen. și unei infracțiuni de uz de fals prev. de art. 323 C. pen.

Răspuns: C

- 2 T.V., care folosește frecvent o aplicație de mobil pentru transportul cu taxi sau alte servicii de transport persoane, face o comandă pentru a călători din cartierul B. în cartierul V. din București. Potrivit condițiilor de utilizare a aplicației de mobil, plata cursei se face la finalul acesteia, prin debitarea cardului lui T.V., ale cărui date sunt înscrise de T.V. încă de la crearea contului de utilizator. După ce a ajuns la destinație, T.V. a coborât din mașină, luându-și la revedere, deși, la momentul efectuării comenzii, el cunoștea faptul că nu mai are bani în cont. Ulterior, societatea de transport (care gestiona și aplicația), a constatat că suma de bani corespunzătoare cursei efectuate de T.V. nu a fost încasată.
- În sarcina lui T.V.:
- A. se va reține infracțiunea de abuz de încredere prin fraudarea creditorilor (art. 239 alin. (2) C. pen.);
 - B. se va reține infracțiunea de înșelăciune (art. 244 alin. (1) C. pen.);
 - C. nu se va reține nicio infracțiune.

Răspuns: A

- 3 **Societatea G S.R.L. deține în proprietate un centru comercial în orașul F. Pentru administrarea centrului comercial, la data de 27.03.2017, aceasta a încheiat un contract cu societatea V S.R.L. Potrivit contractului, societatea V S.R.L. avea printre obligații să găsească chiriași pentru spațiile comerciale, la un grad de ocupare de cel puțin 90% și un preț de cel puțin 100 euro/mp, să încaseze chiria la timp, să angajeze personal calificat pentru a asigura curățenia centrului comercial, să plătească utilitățile și să vireze sumele rămase în contul societății G S.R.L.. În schimbul acestor servicii, societatea V S.R.L. primea o sumă de 3000 de euro/lună.**
- La prima verificare anuală a modului de derulare a contractului, societatea G S.R.L. a constatat că spațiile comerciale erau închiriate în proporție de 60%, iar toate chiriile erau inferioare sumei de 100 euro/mp. Probele administrate în cauză au arătat că societatea V. S.R.L. a procedat în această manieră întrucât, la 15.04.2017, a încheiat un contract cu o altă societate ce deținea un centru comercial în același oraș, pentru executarea căruia primea 5000 de euro/lună, astfel încât a decis să nu își mai execute corespunzător obligațiile din contractul încheiat cu societatea G S.R.L. În sarcina societății V S.R.L.:**
- A. nu se poate reține vreo infracțiune, fiind vorba doar de nerespectarea obligațiilor contractuale;
 - B. nu se poate reține infracțiunea de gestiune frauduloasă, persoana juridică neputând avea calitatea de subiect activ al acestei infracțiuni;
 - C. nu se poate reține infracțiunea de înșelăciune câtă vreme nu există probe din care să rezulte intenția societății V S.R.L. de a induce în eroare societatea G S.R.L. la încheierea contractului.

Răspuns: C

- 4 **L.N., consilier de clientelă, angajat în cadrul băncii T. S.A., a primit 1000 de lei de la reprezentantul societății X S.R.L., pentru a întocmi într-un termen de 2 zile actele necesare pentru transmiterea spre aprobare a dosarului privind obținerea unui credit pentru societatea X S.R.L. Având în vedere că normele interne ale instituției de credit prevedeau că dosarul trebuie întocmit în termen de maxim 30 de zile de la depunerea documentelor necesare, fapta lui L.N.:**
- A. constituie infracțiunea de luare de mită (art. 289 alin. (1) C. pen.);
 - B. nu poate fi încadrată ca luare de mită;
 - C. constituie infracțiunea de luare de mită (art. 289 alin. (1) rap. la art. 308 C. pen.).

Răspuns: B

- 5 Prin sentința penală nr. ... inculpatul B a fost condamnat la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 322 alin. (1), iar, în temeiul art. 67 alin. (1) din C. pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) din C. pen., pe o perioadă de 3 ani., interzicând exercitarea acestor drepturi și ca pedeapsă accesorie conform art. 65 alin. (1) și (3) C. pen.

În temeiul art. 38 alin. (1) C. pen., s-a constatat că această infracțiune este concurentă cu infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 C. pen. pentru care inculpatul B a fost condamnat la pedeapsa principală de 1 an și 8 luni închisoare (cu suspendarea sub supraveghere a executării acesteia pe un termen de supraveghere de 2 ani) prin sentința penală nr. din data de 18 septembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel B., rămasă definitivă la data de 14 noiembrie 2014).

În temeiul art. 97 alin. (1) C. pen., s-a anulat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 1 an și 8 luni închisoare, aplicată prin sentința penală 274/F din data de 18 septembrie 2014 a Curții de Apel B., iar în temeiul art. 40 alin. (1) rap. la art. 39 alin. (1) lit. b) C. pen. cu aplic. art. 10 din Legea nr. 187/2012, s-au contopit pedepsele de 1 an închisoare (stabilită în prezenta cauză) și, respectiv, 1 an și 8 luni închisoare (stabilită prin sentința penală anterior menționată) și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 1 an și 8 luni închisoare, la care s-a adăugat sporul de 4 luni închisoare (o treime din pedeapsa de 1 an închisoare), acesta urmând să execute pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare.

În temeiul art. 97 alin. (2) rap. la art. 91 C. pen., s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante aplicate inculpatului, pe un termen de supraveghere de 4 ani, calculat începând cu data de 14 noiembrie 2014, fiind obligat să respecte măsurile prev. de art. 93 alin. (1) lit. a)-e) C. pen., pe durata termenului anterior menționat.

În temeiul art. 93 alin. (3) C. pen., s-a impus inculpatului ca, pe durata aceluiași termen de supraveghere, să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă de 100 zile. S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C. pen., referitoare la cazurile de revocare a suspendării sub supraveghere.

În apelul declarat de către inculpatul B, acestea a solicitat să se contopească și durata numărului de zile (80 de zile) în care, în cursul termenului anterior de supraveghere, a fost obligat să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității. Din actele dosarului, a rezultat că aceasta prestase la momentul judecării prezentului apel un număr de 73 de zile din cele 80.

Instanța de apel, analizând hotărârea primei instanțe numai sub acest aspect:

- va constata că în mod legal instanța de fond nu a contopit zilele de muncă neremunerate în folosul comunității aplicată prin cele două hotărâri, acestea urmând să se execute separat;
- va dispune ca inculpatul să execute doar cele 100 zile aplicate prin ultima hotărâre;
- va aplica măsura cu durata cea mai mare din care se va scădea ceea ce a executat, respectiv 73 de zile.

Răspuns: A

- 6 G.D., supărat că părinții săi au sesizat organele de urmărire penală cu privire la violențele repetate pe care le aplica fiicei sale minore, i-a lovit pe aceștia peste față cu palmele și cu pumnii. Pentru faptele comise asupra părinților săi, în sarcina lui G.D.:

- se vor reține două infracțiuni de răzbunare pentru ajutorul dat justiției raportate, fiecare, la câte o infracțiune de lovire;
- se vor reține două infracțiuni de răzbunare pentru ajutorul dat justiției raportate, fiecare, la câte o infracțiune de violență în familie care, la rândul ei, se raportează la o infracțiune de lovire;
- se va reține o infracțiune de răzbunare pentru ajutorul dat justiției raportată la o infracțiune de lovire.

Răspuns: B

- 7 În fapt, instanța a reținut că la data de 15 aprilie 2011, în jurul orei 21: 00, inculpatul A. a condus autoturismul pe strada X din municipiul C., având o îmbibație alcoolică peste limita legală, valoarea alcoolemiei fiind de 1, 85 g/l alcool pur în sânge și la intersecția cu strada Y, nu a acordat prioritate de trecere autoturismului, condus regulamentar de martorul B., producându-se avarierea ușoară a celor două autoturisme.
- Deși conducătorul autoturismului avariat i-a solicitat inculpatului să îl însoțească pentru a proceda la constatarea accidentului, inculpatul a părăsit însă locul accidentului fără nicio explicație.
- Prin sentința penală din data de 24 decembrie 2015 a Judecătoriei C., inculpatul A a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, faptă prev. de art. 87 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002 (pedepsită cu închisoarea de la unu la 5 ani) și a infracțiunii de părăsirea locului accidentului de către conducătorul vehiculului, implicat într-un accident de circulație, dacă accidentul s-a produs ca urmare a unei infracțiuni, fără încuviințarea poliției care efectuează cercetarea locului faptei, prev. de art. 89 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002 (pedepsită cu închisoarea de la 2 la 7 ani), ambele cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen. anterior.
- Fiind sesizată cu apelul declarat de către inculpatul A în termenul legal, Curtea de Apel C. va reține în sarcina inculpatului:
- infracțiunile de conducere pe drumurile publice a unui autoturism de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală prevăzute de art. 87 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002 și de părăsirea locului accidentului de către conducătorul vehiculului, implicat într-un accident de circulație, dacă accidentul s-a produs ca urmare a unei infracțiuni, fără încuviințarea poliției care efectuează cercetarea locului faptă prev. de art. 89 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002;
 - infracțiunile de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe prev. de art. 336 alin. (1) C. pen. și de părăsire locului accidentului ori modificarea sau ștergerea urmelor acestuia prev. de art. 338 alin. (1) C. pen.;
 - infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe prev. de art. 336 alin. (1) C. pen.

Răspuns: C

- 8 Prin rechizitoriul nr. 67/23.11.2016 al D.N.A. – Serviciul Teritorial Z s-a dispus trimiterea în judecată a lui F.H., cadru didactic la Facultatea de Geografie din cadrul Universității de Stat din R., pentru infracțiunile de luare de mită (art. 289 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000) și de fals material în înscrisuri oficiale (art. 320 alin. (2) C. pen.). S-a reținut că F.H. în data de 10 septembrie 2015, fiind în sala de examen cu mai mulți studenți, care susțineau restanțele la disciplinele Geografia umană a României și Economia turismului, l-a chemat pe studentul A la catedră și i-a pretins o sumă de bani pentru a-i da o notă de trecere. După ce acesta i-a înmănat lui F.H. 500 de lei, la data de 12 septembrie 2015, cadrul didactic a trecut în catalogul de examen nota 7 pentru A, fără a-i citi lucrarea de examen. În cauză:
- încadrarea juridică a faptelor, astfel cum a fost făcută prin rechizitoriu, este greșită, pentru că în sarcina lui F.H. nu poate fi reținută infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale;
 - încadrarea juridică a faptelor, astfel cum a fost făcută prin rechizitoriu, este corectă;
 - încadrarea juridică a faptelor, astfel cum a fost făcută prin rechizitoriu, este greșită, pentru că în sarcina lui F.H. trebuia reținută infracțiunea de șantaj, iar nu cea de luare de mită.

Răspuns: A

- 9 A.R., funcționar public în cadrul ANAF, a asistat la o ceartă între B.V., colegul său de birou și un alt coleg, M.T., evenimentul desfășurându-se în biroul lui A.R. și B.V. Enervat de cele auzite de la M.T., B.V. a luat un briceag pentru hârtii care se afla pe birou și i-a aplicat mai multe lovituri în zona toracică lui M.T. Acesta l-a implorat pe A.R. să îl ajute, însă acesta din urmă s-a ridicat, a încuiat ușa, iar apoi s-a așezat la loc pe scaunul lui. După ce M.T. și-a pierdut cunoștința, B.V. a verificat dacă mai respiră și i-a spus lui A.R. că victima a decedat; ulterior, i-a solicitat lui A.R. să îl ajute să ascundă cadavrul. A.R. și B.V. s-au deplasat la un loc părăsit, unde au abandonat corpul victimei. Raportul medico-legal a relevat că moartea lui M.T. a fost cauzată de o hemoragie, determinată de loviturile cu briceagul. În cauză, în sarcina lui A.R. se va reține:
- art. 48 C. pen. rap. la art. 257 alin. (1) C. pen. rap. la art. 188 alin. (1) C. pen.;
 - art. 188 alin. (1) C. pen.;
 - art. 48 C. pen. rap. la art. 188 alin. (1) C. pen.

Răspuns: C

10 Cu privire la starea de fapt, instanța a reținut următoarele:

În ianuarie 2009, inculpatul A. s-a căsătorit cu D. În data de 19 decembrie 2009, s-a născut minora C, fiica celor doi. Relațiile dintre cei doi soți A. și D. s-au deteriorat, astfel că, în luna septembrie 2012 a intervenit separarea în fapt a acestora, iar în luna februarie 2013, s-a înregistrat pe rolul Judecătoriei P., sub nr. x/281/2013, acțiunea de divorț dintre cei doi.

În cadrul acțiunii de divorț, pe calea ordonanței președințiale, D. a solicitat obligarea pârâtului A. la reintegrarea minorei C. în reședința mamei, precum și obligarea aceluiași pârât la plata pensiei de întreținere, până la soluționarea acțiunii de divorț.

Prin sentința civilă din 21 mai 2013, Judecătoria P. a admis în parte cererea formulată de reclamanta D., a admis în parte și cererea reconvențională, stabilind provizoriu locuința minorei la mama reclamantă-pârâtă, autoritatea părintească urmând a fi exercitată, provizoriu, de ambii părinți.

La data de 05 iunie 2013 s-a înregistrat pe rolul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel P. plângerea prealabilă formulată de D. împotriva lui A. sub aspectul comiterii infracțiunii prev. de art. 307 alin. (1) C. pen. 1968, formându-se Dosarul penal nr. x/P/2013.

Prin decizia civilă nr. 462 din 27 septembrie 2013, Tribunalul P. a admis apelul declarat de apelantul-pârât A. împotriva sentinței civile de mai sus și a trimis cauza spre rejudecare Judecătoriei P.

Conflictul de drept penal ce a format obiectul Dosarului nr. x/P/2013 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel P. a fost stins prin Ordonanța nr. y/P/2013 din data de 13 ianuarie 2014 prin care, sub imperiul C. proc. pen. din 1968, învinutul A. a fost scos de sub urmărire penală întrucât fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni și i-a fost aplicată sancțiunea cu caracter administrativ a amenzii în cuantum de 1.000 lei.

În rejudecare, prin sentința civilă nr.... din 24 februarie 2014 pronunțată de Judecătoria P. în Dosarul civil nr. x/281/2013*, s-a stabilit, în mod provizoriu, locuința minorei C., până la soluționarea irevocabilă a procesului de divorț al păților, la domiciliul mamei reclamante-pârâte D.

Împotriva Ordonanței nr. x/P/2013 din data de 13 ianuarie 2014 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel P., A. a formulat plângere la Curtea de Apel P., plângerea fiindu-i respinsă de judecătorul de cameră preliminară prin încheierea din data de 28 martie 2014.

Prin decizia civilă nr.... din 18 iunie 2014 a Tribunalului P., sentința civilă nr.... din 24 februarie 2014 pronunțată de Judecătoria P. a rămas definitivă prin respingerea apelului promovat de pârâtul A, locuința minorei C fiind stabilită în mod definitiv la mama sa.

La data de 25 iunie 2014, D., în calitate de creditoare, a solicitat B.E.J. E. executarea silită a debitorului A., având în vedere rămânerea definitivă a sentinței civile din 24 februarie 2014, potrivit celor de mai sus.

Prin încheierea din camera de consiliu din data de 16 iulie 2014 a Judecătoriei P, a fost admisă cererea formulată de B.E.J., E., la solicitarea creditoarei D., încuviințându-se executarea silită a titlului executoriu reprezentat de sentința civilă din 24 februarie 2014 pronunțată de Judecătoria P.

La data de 01 august 2014, ora 10: 00, executorul judecătoresc E. a întocmit procesul-verbal din conținutul căruia rezultă că, în încercarea de punere în executare a sentinței civile din 24 februarie 2014 pronunțată de Judecătoria P. în Dosarul civil nr. x/281/2013*, deși legal citat, inculpatul nu s-a prezentat la ora și data trecute în somație.

Ca urmare a atitudinii lui A, numita D a formulat plângere prealabilă pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 379 alin. (1) C.pen., pentru care inculpatul a fost ulterior trimis în judecată.

Instanța a mai reținut că, în declarația de suspect, inculpatul a declarat că „am fost citat de executorul judecătoresc E. în vederea punerii în executare a hotărârii privind stabilirea domiciliului minorei. Nu m-am prezentat în acest sens și am aflat că executorul s-a deplasat la domiciliul meu (...)”. Pe tot parcursul celor două procese, minora C. a locuit împreună cu tatăl său, inculpatul A. Instanța va constata că:

- fapta săvârșită nu întrunește elementele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată;
- fapta inculpatul A constituie infracțiunea de nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului, prev. de art. 379 alin. (1) C. pen.;
- fapta inculpatul A constituie infracțiunea de nerespectarea hotărârilor judecătorești, prev. de art. 287 alin. (1) lit. a) C. pen.

Răspuns: B

11 Prin ordonanța nr. 75/D/P/2017 din 15.06.2017, Parchetul de pe lângă Tribunalul M. a dispus înființarea măsurii asigurătorii a sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile aparținând lui D.C., precum și cea a popririi asupra conturilor acestuia, față de care fusese pusă în mișcare acțiunea penală în respectivul dosar pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, precum și cu privire la conturile aparținând societății U S.R.L., care nu avea nicio calitate în dosarul penal, dar al cărei asociat unic era inculpatul D.C. Sechestrul astfel înființat viza repararea prejudiciului cauzat societății M S.R.L., cu care societatea U S.R.L. încheiase mai multe contracte de livrare bunuri, al căror preț nu a fost niciodată plătit, întrucât biletele la ordin emise de societatea U S.R.L. nu aveau acoperire în conturile societății. Ordonanța a fost comunicată inculpatului D.C. la data de 18.06.2017, societatea U S.R.L. aflând de conținutul acesteia la data de 17.06.2017 de la instituția de credit M.B. S.A., care o primise pentru înființarea popririi.

La data de 21.06.2017, inculpatul D.C. a depus la Tribunalul M. contestație împotriva ordonanței de înființare a măsurilor asigurătorii, arătând că ordonanța nu precizează și valoarea pagubei. De asemenea, la aceeași dată și la aceeași instanță, societatea U S.R.L., prin administrator – inculpatul D.C., a formulat o cerere de ridicare a măsurii asigurătorii, arătând că în mod greșit i-au fost indisponibilizate conturile, câtă vreme nu are nicio calitate în dosarul penal.

În aceste condiții:

- A. contestația lui D.C. trebuie respinsă ca neîntemeiată;
- B. cererea societății U S.R.L. trebuie respinsă ca tardivă;
- C. cererea societății U S.R.L. trebuie recalificată drept contestație împotriva măsurii asigurătorii și urmează a fi admisă.

Răspuns: C

- 12 Prin sentința din 6 iunie 2017 pronunțată de Curtea de Apel P. a fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea de modificare a pedepsei, conform art. 585 alin. (1) lit. a) C.pr.pen., precizată ulterior ca fiind contestație la executare pe temeiul art. 598 alin. (1) lit. d) C.pr.pen. formulată de contestatorul-condamnat A.

Pentru a hotărî astfel, curtea de apel (investiă prin declinare de la Judecătoria P) a reținut că, prin cererea adresată la 13 februarie 2017 Judecătoria P., contestatorul-condamnat A. a solicitat modificarea pedepsei pe care o execută în Penitenciarul P., aceea de 3 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 26/F din 3 mai 2016 a Curții de Apel B., definitivă prin decizia nr. 423/A din 1 noiembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, în conformitate cu art. 585 alin. (1) lit. a) C.pr.pen., solicitând stabilirea pedepsei rezultate ca urmare a contopirii pedepselor și a deducerii perioadelor de arest preventiv deja executate și anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii, precum și emiterea unui nou mandat de executare.

În motivarea cererii, contestatorul-condamnat a susținut, pe de o parte, că în respectiva cauză a fost reținut și arestat preventiv în perioada 11 februarie 2015 - 8 aprilie 2015, când prin încheierea Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, s-a înlocuit măsura arestării preventive cu cea a controlului judiciar, iar, pe de altă parte, că în dosarul penal nr. X al Curții de Apel P. a fost reținut la 19 noiembrie 2014 și apoi arestat preventiv la 20 noiembrie 2014, măsură ce a fost înlocuită cu arestul la domiciliu la 9 aprilie 2015, ulterior, la 8 mai 2015, măsura fiind înlocuită de Curtea de Apel P. cu cea a controlului judiciar.

Totodată, s-a mai susținut că prin sentința penală nr. 54 pronunțată la 28 aprilie 2016 de Tribunalul B. în dosarul penal nr. Y a fost condamnat la pedeapsa de 1 an închisoare, a cărei executare a fost suspendată condiționat potrivit art. 81 și art. 82 C. pen. anterior.

Ulterior, contestatorul și-a precizat cererea, susținând că aceasta are natura juridică a unei contestații la executare, întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) C.pr.pen. cu motivarea că ea vizează cazul de micșorare a pedepsei rezultat din însumarea numărului de zile de reținere, arest preventiv și arest la domiciliu - ca măsuri preventive la care a fost supus pe durata judecării în cauzele penale și care ar totaliza 233 zile închisoare.

Din fișa actualizată de cazier judiciar a contestatorului-condamnat, au rezultat următoarele: Prin sentința penală nr. 26/F din 3 mai 2016 a Curții de Apel B., definitivă prin decizia nr. 423/A din 1 noiembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, condamnatului A. i-a fost aplicată pedeapsa de 3 ani închisoare cu executare în regim privativ de libertate, astfel că prin mandatul de executare a pedepsei închisorii din 1 noiembrie 2016 emis de Curtea de Apel B. s-a dispus executarea pedepsei, din care a fost dedusă reținerea și arestarea preventivă a persoanei condamnate de la 11 februarie 2015 la 8 aprilie 2015.

Separat, aceluiași condamnat A., Tribunalul B. i-a aplicat pedeapsa de 1 an închisoare, dispunând suspendarea condiționată a executării acesteia prin sentința penală nr. 54 din 28 aprilie 2016 în dosarul nr. Y, definitivă la data de 6 iunie 2016 prin decizia penală nr. 745 a Curții de Apel P., în această cauză penală nefiind dispuse măsuri preventive.

În același timp, pe rolul Curții de Apel P. se află cauza penală ce face obiectul dosarului nr. X în care contestatorul-condamnat A. are calitatea de inculpat și a fost supus unor măsuri preventive: reținut pentru 24 de ore la 19 noiembrie 2014, arestat preventiv începând cu 20 noiembrie 2014 până la 9 aprilie 2015, când măsura arestării preventive a fost înlocuită cu cea a arestului la domiciliu, pentru ca, ulterior, prin încheierea pronunțată la 8 mai 2015, definitivă la 15 mai 2015 prin încheierea nr. 689 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, această din urmă măsură preventivă să fie înlocuită cu controlul judiciar; la 6 ianuarie 2017 măsura preventivă a controlului judiciar a fost revocată față de inculpatul A.

În termen legal, a formulat contestație condamnatul A., solicitând admiterea contestației, desființarea hotărârii atacate, admiterea contestației la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) C. proc. pen. și aplicarea dispozițiilor art. 72 alin. (1) C. pen., arătând că vizează cazul de micșorare a pedepsei rezultat din însumarea numărului de zile de reținere, arest preventiv și arest la domiciliu - ca măsuri preventive la care a fost supus pe durata judecării în cauzele penale și care ar totaliza 233 zile închisoare.

Examinând contestația formulată de condamnatul A., Înalta Curte de Casație și Justiție va constata că aceasta este:

- A. fondată;
- B. inadmisibilă;
- C. nefondată.

Răspuns: C

13 Prin ordonanța nr. 45/P/2017 din 17.08.2017 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale pentru infracțiunea de evaziune fiscală față de A și societatea H S.R.L., al cărei administrator este A. Prin aceeași ordonanță, procurorul a stabilit ca societatea să fie reprezentată în procesul penal de M.N., practician în insolvență. La data de 28.08.2017, la propunerea procurorului, judecătorul de drepturi și libertăți a dispus luarea măsurii preventive a interzicerii unor operațiuni patrimoniale, susceptibile de a antrena diminuarea activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice, pe o durată de 30 de zile. Pentru acest termen, instanța a dispus citarea societății U S.R.L. la sediul lui M.N., procedura de citare fiind îndeplinită cu acesta, dar M.N. nu s-a prezentat la termen. Împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii preventive, a formulat contestație societatea U S.R.L. reprezentată de administratorul A, la data de 4.09.2017, adică în aceeași zi în care A a aflat despre măsura preventivă de la Oficiul Național al Registrului Comerțului, încheierea nefiind comunicată la sediul societății până la acel moment.

Contestația astfel formulată:

- A. urmează să fie examinată în fond;
- B. trebuie respinsă ca tardivă;
- C. trebuie respinsă ca fiind formulată de o persoană care nu avea calitatea de reprezentant al societății.

Răspuns: A

14 Prin încheierea din camera de consiliu din 16 iunie 2017 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel P., au fost respinse cererile și excepțiile formulate de inculpatul A.

S-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul din 10 aprilie 2017 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel P., a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

S-a dispus începerea judecării cauzei privind pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prevăzută și pedepsită de art. 335 alin. (2) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (1) C. pen.

Prin aceeași încheiere, s-a admis cererea inculpatului și s-a trimis cauza la Curtea de Apel B. pentru a se aprecia cu privire la reunirea cu dosarul nr. X. aflat pe rolul acestei instanțe.

În sinteză, judecătorul de cameră preliminară a menționat că pe rolul Curții de Apel B. se află cauza penală nr. X privind pe același inculpat A., în care a fost trimis în judecată de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel B. prin rechizitoriul din 18 ianuarie 2017, pentru săvârșirea infracțiunilor concurente de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, în formă continuată și în stare de recidivă și, respectiv, de refuz sau sustragerea de la prelevarea mostrelor biologice. Având în vedere că fapta din prezenta cauză a fost comisă la data de 25 iunie 2015, înăuntrul perioadei în care inculpatul a comis actele materiale ale infracțiunii prevăzute în art. 335 alin. (2) C. pen. în dosarul nr. X al Curții de Apel B., instanța a admis cererea inculpatului de a trimite cauza la această instanță, pentru a aprecia în legătură cu reunirea cauzelor.

Împotriva acestei încheieri, în termen legal, inculpatul A. a formulat contestație, potrivit art. 347 C. pr. pen.

În motivarea contestației, inculpatul a arătat, pe de o parte, că încheierea este nelegală deoarece exista obligația soluționării cererii de reunire a cauzelor înainte de pronunțarea asupra cererilor și excepțiilor, iar pe de altă parte, că încheierea este lovită de nulitate din moment ce au fost respinse cererile și excepțiile invocate de acesta și, totodată, s-a trimis cauza la Curtea de Apel B. pentru a se aprecia cu privire la reunirea cu dosarul nr. X. Astfel, a considerat că din moment ce judecătorul de cameră preliminară a admis trimiterea cauzei către o altă instanță în vederea discutării eventualei reuniri a cauzelor, nu se mai putea pronunța pe cereri și excepții având în vedere dezinvestirea. Examinând la data de 14 septembrie 2017 actele dosarului și încheierea contestată prin prisma criticilor formulate, Înalta Curte de Casație și Justiție:

- A. va respinge ca nefondată contestația;
- B. va admite contestația, va desființa, în parte, încheierea înlăturând dispoziția de trimitere a cauzei la Curtea de Apel B. pentru a se aprecia cu privire la reunirea cu dosarul nr. X.;
- C. va admite contestația, va desființa în tot încheierea și va trimite cauza la Curtea de Apel B. pentru a se aprecia cu privire la reunirea cu dosarul nr. X.

Răspuns: A

15 Prin încheierea din 11 octombrie 2017, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel P. a admis excepția invocată de contestatorii inculpați A. și B. și a declinat competența de soluționare a celor două contestații formulate de aceștia împotriva încheierii nr. 137 din 5 octombrie 2017, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului B. (aflat în circumscripția Curții de Apel P.) prin care s-a menținut măsura arestării preventive, în favoarea judecătorului de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel X.

Pentru a dispune în acest sens, instanța a reținut că, prin încheierea nr. 137 din 5 octombrie 2017, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului B. a dispus menținerea măsurii arestării preventive a inculpaților A. și B.

Împotriva acestei încheieri au formulat contestație inculpații A. și B., cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel P. la data de 9 octombrie 2017. La termenul de judecată din 11 octombrie 2017 inculpații, prin apărători aleși, au invocat excepția necompetenței teritoriale de soluționare a contestațiilor de către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel P.

Examinând excepția invocată și susținerile inculpaților, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel P. a constatat că, într-adevăr, prin încheierea nr. 139 din 9 octombrie 2017 a fost admisă excepția necompetenței teritoriale a Tribunalului B., cu privire la soluționarea pe fond a cauzei și, în baza art. 346 alin. (6), art. 50 alin. (1) raportat la art. 41 și art. 47 alin. (3) C. proc. pen., s-a declinat competența teritorială de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului X. din circumscripția Curții de Apel X. (hotărâre definitivă, conform art. 50 alin. 4 C.pr.pen.).

În atare situație, la termenul din 11 octombrie 2017, stabilit pentru soluționarea contestațiilor formulate de inculpații A. și B. împotriva încheierii nr. 137 din 5 octombrie 2017 pronunțată de Tribunalul B., judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel P. a constatat că, din data de 9 octombrie 2017, competența de soluționare a cauzei pe fond revine Tribunalului X., astfel că „instanța ierarhic superioară” în sensul dispozițiilor art. 205 alin. (1) C.pr.pen. este judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel X., și nu cel de la Curtea de Apel P.

Pentru considerentele enunțate, s-a admis excepția invocată și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel X.

Prin încheierea din 13 octombrie 2017, s-a admis excepția necompetenței teritoriale a Curții de Apel X., s-a declinat competența de soluționare a contestațiilor formulate de către inculpații A. și B.

împotriva încheierii din 5 octombrie 2017 a Tribunalului B., în favoarea Curții de Apel P. și s-a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării conflictului negativ de competență.

Fiind investită cu soluționarea conflictului negativ de competență, Înalta Curte de Casație și Justiție, la data de 24 octombrie 2017, va constata că instanța competentă să soluționeze contestațiile este:

- A. Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind întrerupt cursul justiției;
- B. Curtea de Apel P.;
- C. Curtea de Apel X.

Răspuns: B

16 Prin sentința din 28 august 2012, pronunțată de Tribunalul B., s-a dispus achitarea inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată, în sinteză, apreciindu-se că nu sunt întrunite elementele constitutive ale respectivelor infracțiuni.

Prin decizia din 7 octombrie 2014, Curtea de Apel B. a admis apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice împotriva sentinței din 28 august 2012, pronunțată de Tribunalul B., a desființat hotărârea apelată și, în rejudecare, făcând aplicarea dispozițiilor art. 5 C. pen., cu privire la inculpatul A. a dispus condamnarea acestuia. Împotriva acestei decizii a formulat cerere de recurs în casație inculpatul A.

Recurentul a invocat cazul de recurs în casație prevăzut în art. 438 alin. (1) pct. 1 C. proc. pen. susținând că judecata în apel s-a efectuat de către o instanță inferioară celei legal competente, întrucât competența de soluționare a apelului revenea Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere că la data de 9 decembrie 2012, a dobândit calitatea de senator, fiind validat la data de 19 decembrie 2012.

În motivarea cererii de recurs în casație, recurentul a susținut, pe de o parte, că la data de 1 februarie 2014 a intrat în vigoare noul Cod de procedură penală, iar pe de altă parte, a solicitat aplicarea directă de către Înalta Curte de Casație și Justiție a legii fundamentale (art. 72 alin. 2 teza finală), susținând că este vorba de un conflict de drept între cele două norme, constituționale și procedurale. Recurentul a apreciat că prevederile art. 72 alin. (2) teza finală din Constituție, potrivit cărora competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție, trebuie aplicate cu prioritate față de norma procesual penală, în sensul că regula instituită prin legea fundamentală se aplică fără distincție.

Examinând cauza la data de 17 mai 2017, după admiterea în principiu a cererii de recurs în casație, Înalta Curte de Casație și Justiție:

- A. va admite recursul în casație, va casa decizia și va dispune rejudecarea apelului de către Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- B. va admite recursul în casație, va casa decizia și va proceda, după caz, fie la acel termen, fie la un alt termen, la rejudecarea apelului chiar de către completul de 3 judecători care au soluționat recursul în casație;
- C. va respinge ca nefondat recursul în casație.

Răspuns: C

17 Inculpatul X. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul nr. nn/P/2017 din data de 20 august 2017 emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul B. pentru tentativă de omor, faptă pretins a fi fost săvârșită la data de 20 iulie 2017.

Prin încheierea din data de 28 septembrie 2017, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului B. a respins cererile și excepțiile formulate de inculpat, dispunând începerea judecății.

Împotriva încheierii, inculpatul a formulat contestație, invocând ca unic motiv necompetența Parchetului de pe lângă Tribunalul B., motivată prin aceea că, la data faptei pentru care a fost cercetat și trimis în judecată, avea calitatea de avocat definitiv în Baroul B. Inculpatul a menționat că a făcut aceste precizări și procurorului de caz, care însă i-a spus că această împrejurare este irelevantă juridic potrivit actualului Cod de procedură penală, precizarea procurorului determinându-l să nu o mai invoce în camera preliminară la Tribunalul B.

La termenul din data de 28 noiembrie 2017, în fața judecătorului de cameră preliminară de la Curtea de Apel B., inculpatul a depus o adeverință emisă de Baroul B. care a confirmat calitatea de avocat definitiv a acestuia la data de 20 iulie 2017.

Procurorul a pus concluzii pentru respingerea contestației, în principal, ca nefondată deoarece, pe de o parte, nu se poate imputa procurorului necunoașterea calității de avocat a inculpatului, fiind simple afirmații ale acestuia că l-ar fi informat cu privire la calitatea sa de avocat, iar pe de altă parte, oricum fapta pentru care a fost cercetat nu are legătură cu calitatea de avocat și, în subsidiar, respingerea contestației ca inadmisibilă deoarece în contestație nu se pot invoca alte cereri și excepții, altele decât cele invocate la judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului B. Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel B., în raport cu motivul invocat de inculpat, va dispune:

- A. admiterea contestației;
- B. respingerea ca inadmisibilă a contestației;
- C. respingerea ca nefondată a contestației.

Răspuns: A

- 18 Prin încheierea din 8 mai 2017, judecătorul de cameră preliminară de la curtea de apel în temeiul art. 346 alin. (3) lit. a) C.pr.pen., a dispus restituirea la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a cauzei privind pe inculpata A., trimisă în judecată prin rechizitoriul din 10 noiembrie 2016, pentru săvârșirea infracțiunii de tănuire prevăzută în art. 270 alin. (1) C. pen.

În sinteză, cu privire la excepțiile referitoare la neregularitatea actului de sesizare a instanței, în ceea ce privește infracțiunea de tănuire, conform încheierii, se constată că nu s-a reținut de către judecătorul de cameră preliminară că fapta nu ar fi descrisă complet, că nu s-ar fi indicat și analizat probele în susținerea acuzației, ci s-a arătat că proveniența bunului din fapte prevăzute de legea penală nu este certă, în lipsa unei hotărâri judecătorești care să o constate, concluzionând că probatoriul este incomplet, întrucât instanța de fond ar trebui să aștepte soluționarea cauzei în care bunul a fost sechestrat. Judecătorul de cameră preliminară a făcut un examen al faptelor și probelor indicate de procuror, concluzionând că nu sunt suficiente, fiind necesar a fi completate cu o hotărâre penală definitivă prin care să se statueze asupra provenienței bunului din fapte prevăzute de legea penală.

Împotriva acestei încheieri, în termen legal, la data de 9 mai 2017, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a formulat contestație, în sinteză, apreciind că nu sunt îndeplinite cerințele referitoare la rechizitoriul neregulamentar întocmit.

Examinând la data de 14 noiembrie 2017 contestația formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție o va considera:

- A. neîntemeiată;
- B. întemeiată;
- C. inadmisibilă.

Răspuns: B

19 AB a fost condamnat în lipsă pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către Curtea de Apel X la pedeapsa închisorii de 6 ani și 6 luni.

După condamnarea definitivă s-a emis mandat european de arestare în scopul executării pedepsei. AB a fost identificat pe teritoriul Germaniei, a fost arestat și predat autorităților române în temeiul mandatului european. După predarea către autoritățile române, AB, prin avocatul său, a formulat cerere de redeschidere a procesului penal având în vedere că fusese judecat în lipsă.

Instanța a constatat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și a dispus admiterea cererii de redeschidere a procesului penal. Cu aceeași ocazie, instanța a dispus suspendarea executării hotărârii până la rejudecarea cauzei pe fond. La cererea procurorului, instanța a dispus arestarea preventivă a lui AB pe o durată de 30 de zile, iar ulterior a înlocuit măsura arestării preventive cu cea a controlului judiciar. La finalizarea procesului, inculpatul AB a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 5 ani.

AB s-a adresat Curții Europene a Drepturilor Omului, invocând încălcarea art. 5 paragraful 1 din Convenție.

În analiza temeiniciei plângerii, Curtea va constata că:

- A. A fost încălcat art. 6 din Convenție având în vedere că AB a fost privat de libertate din momentul preluării sale de către autoritățile române;
- B. Art. 5 paragraful 1 din Convenție nu a fost încălcat în perioada dintre momentul arestării în Germania și momentul redeschiderii procesului dispusă de instanța română competentă;
- C. A fost încălcat art. 5 paragraful 1 din Convenție având în vedere faptul că AB a fost privat de libertate din momentul arestării sale din Germania până la momentul dispunerii controlului judiciar.

Răspuns: B

20 Prin hotărârea din 28 octombrie 2014, domnul Ionescu, resortisant român, a fost condamnat de Tribunalul de Mare Instanță din Paris la o pedeapsă privativă de libertate cumulată de 15 ani pentru omor și pentru furt calificat.

Domnul Ionescu a fost, inițial, plasat în detenție provizorie în Franța, până când hotărârea judecătorească de condamnare pronunțată împotriva sa a dobândit autoritate de lucru judecat.

Ulterior, domnul Ionescu a executat doi ani din pedeapsa privativă de libertate în Franța, până la momentul transferării sale către autoritățile române, în temeiul Deciziei-Cadru 2008/909/JAI.

În cursul detenției din Franța, domnul Ionescu a lucrat pe întreaga perioadă de doi ani. Autoritățile franceze, printr-o adresă oficială, au informat autoritățile române cu privire la pedeapsa care urma să fie executată de domnul Ionescu. În cererea de informare anexată adresei s-a făcut referire și la normele aplicabile în România privind eliberarea înainte de termen și s-a arătat în mod expres că legea franceză nu permite reducerea pedepsei privative de libertate ca urmare a muncii prestate în cursul executării pedepsei.

Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a sesizat instanța cu o cerere pentru a statua cu privire la executarea hotărârii judecătorești pronunțate de instanța franceză împotriva domnului Ionescu.

În fața Curții de Apel București s-a ridicat problema dacă domnul Ionescu ar putea beneficia de o reducere a pedepsei ca urmare a muncii prestate pe perioada detenției într-o închisoare din Franța, în vederea stabilirii duratei pedepsei pe care acesta o mai are de executat.

În conformitate cu jurisprudența CJUE, instanța națională va avea în vedere că:

- A. Art. 17 alin. (1) și (2) din Decizia-Cadru 2008/909/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale interpretate astfel încât să autorizeze statul de executare să acorde persoanei condamnate o reducere de pedeapsă ca urmare a muncii pe care acesta a prestat-o în cursul detenției sale în statul emitent, în condițiile în care autoritățile competente din acest din urmă stat nu au acordat, în conformitate cu dreptul acestuia, o asemenea reducere de pedeapsă;
- B. Art. 17 alin. (1) și (2) din Decizia-Cadru 2008/909/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei norme naționale interpretate astfel încât să autorizeze statul de executare să acorde persoanei condamnate o reducere de pedeapsă ca urmare a muncii pe care acesta a prestat-o în cursul detenției sale în statul emitent, în condițiile în care autoritățile competente din acest din urmă stat nu au acordat, în conformitate cu dreptul acestuia, o asemenea reducere de pedeapsă;
- C. Art. 17 alin. (1) și (2) din Decizia-Cadru 2008/909/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, trebuie interpretat în sensul că produce efect direct și, în consecință, instanța statului de executare este ținută să aplice interpretarea reținută de Înalta Curte de Casație și Justiție, în ceea ce privește reducerea pedepsei privative de libertate aplicate unei persoane condamnate ca urmare a muncii pe care a prestat-o în cursul detenției statului membru emitent, chiar dacă această interpretare nu este compatibilă cu dreptul Uniunii Europene.

Răspuns: A